

Március 5.

8:45

Csak állok az összemaszatolt tükör előtt, és bámulom magam. Próbálom leszedni a szemem alatti fekete pacákat egy vizes, szappanos zseb-
kendő segítségével, a zsepit még a nadrágom
farzsebében találtam. Már rég cafatokra hullott,
de én még erősen próbálkozom egybetartani és
körkörös mozdulatokkal leszedni a sminkmarad-
ványokat. A szempillaspirál – gimi óta ugyan-
azt a márkát használom – a könnyeimmel együtt
szétcsípi a szemem, a dörzsöléstől ki is vörösödik,
úgy nézek ki, mintha két órán át nyitott szem-
mel úsztam volna a klóros vízben. Dörzsölöm,
dörzsölöm, majd megállok egy pillanatra, és kör-
benézek, nincs-e valaki körülöttem, mert utólag
jövök rá csak, hogy magamban motyogok, már
megint, mint egy zakkant öregasszony. Vajon

ha kimegyek a mosdóból, fel fog-e valakinek tűnni, hogy sírtam? Klári biztos odajön majd a konyhában, és megdicséri valamimet, ahogy szokta, majd ahogy észreveszi a kisírt szemeimet, tuti megkérdezi, hogy mi a baj. Nem akarom, hogy megkérdezzék, hogy mi a baj. Nincs semmi baj. Pénzügyes Klári – így hívom, fogalmam sincs, mi a vezetékneve, és a cégnél három Klári is dolgozik, amit nem értettem soha, mert a Klári nem egy gyakori név – roppant idegesítő személy, de nem azért, mert amúgy ne lenne kedves velem, csak mindig, de tényleg mindig úgy érzem, hogy folyamatosan figyel, csak hogy találjon valamit rajtam, a kinézetemen, amit megjegyezhet, de kizárólag azért, hogy beszélgetést kezdeményezzen. „Ó, Rozi, milyen csini a pulcsid!” mondja még akkor is, ha ugyanaz a pulóver van rajtam már három napja egyhuzamban. Utálom pénzügyes Klárit.

Próbálok pár szipogással visszatessékelni a könnyeimet meg az orromból folyó valamit, ami, a kezemben látom, takony. Pffuj – gondolom magamban, pedig a saját taknyomról van szó. Kéztörölő papír nincs az iroda mosdójában, miért is lenne, csak egy bűdös, nyirkos törölköző, mert

a marketingrészleg kitalálta pár hónapja, „legyünk környezettudatosak”, ezért István, a cégvezető mindenhol lecserélte a papír kéztörlőket törölközőkre. Persze a törölközőket elfelejtették cserélni, ezért azóta „környezettudatosan” és „higiénikusan” mindenki ugyanabba a nyirkos szarba törli a kezét.

Nincs nálam még egy zsebkendő, már elhasználtam az összeset, csak egy használtat találok még, amibe tegnap tettem a rágómat, ami persze félig bele van ragadva a farmerembe. Még jó, hogy az egyik céltalan Facebook-görgetésem alatt egy ilyen DIY-videóban pont láttam, hogyan lehet kiszedni a beleragadt rágót a farmerből. Elvileg a körömlakklemosó segít, gyakorlatilag ki tudja. Közelebb hajolok a tükörhöz, ami természetesen fentről van megvilágítva egy csíkban, hogy bárki, ha belenéz, a legelőnytelenebbül láthassa magát. Látom a megviselt arcomat, a tág pórusaimat, a fekete mitesszereimet, és elborzadok. Elborzadok magamtól, a saját látványomtól. A tükörnek dőlve kifordítom az alsó ajkam, hogy megnézzem azt a vörös, dagadt foltot, ami ott éktelenkedik lassan már két napja a számban. Megpiszkálom

a nyelvemmel, tapintása érdes, kicsit vérízű, furamód jó íze van, pedig utálok a vért. Mint egy forró katlanban, úgy érzem magam, a pólómon meg is látszik két nagy foltban a hónaljamnál, hogy izzadok, mint egy ló, szerencsére a hosszú hajam eltakarja – nyugtatom magam. Mindig is gyűlöltem izzadni. Olyankor igénytelennek és mocskosnak érzem magam, társaságban meg késztetést érzek, hogy félpercenként szagolgassam magamat, hogy megbizonyosodjak arról, nem én vagyok-e A bűdös. A bűdös, aki sose érzi, hogy ő A bűdös, és akinek sose mondják el a többiek, hogy bűdös, mert kellemetlen odalépni, és nem megalázóan közölni, hogy figyelj, haver, fújd be magad, mert bűzlesz, neked is jobb lesz így, hidd el. Inkább mindenki megtartja magában ezt a köztudott titkot, vagy esetleg a mellette ülőnek elmondja, és együtt rágódnak rajta, de semmiféleképpen nem szólnak A bűdösnek.

Hideg vízzel benedvesítem a jobb kezem, a tarkómra teszem, óvatosan belemasszírozom, mint ha mindezt valami gyógyhatású elixírral tenném. Masszírozom, masszírozom, közben várom a csodát, ami nem jön, miért is jönne, a testem ugyan-

úgy tűzforró, masszírozom tovább, bár nem tudom, mit is várok pontosan. Belenézek a tükörbe, próbálok némi erőt gyűjteni ahhoz, hogy újra emberek közé léphessek. Utálom, hogy már megint ki kell mennem azon a nyamvadt ajtón, és jópofiznom kell mindenkivel, fel kell vennem a minden rendben van maszkot, eljátszani, hogy minden oké, csak hogy egy kis esély is legyen arra, hogy megússzam a kellemetlen kérdezősködéseket, amiknek semmi, de tényleg SEMMI közük nincs az empátiához, csak a kíváncsisághoz és a mindent tudni akaráshoz. Beletúrok még kétszer a hajamba, megtörlöm még egyszer a szemem alját. Kiropogtatom a nyakamat, és szájharapva, nagy lendülettel kimentek a mosdóból. Lehajtom a fejemet, végig a padlót bámulom, így haladok át az egész irodán, egészen az open office részig, minden szemkontaktust kerülök. Elhaladok a konyha mellett, amikor odaérek a plexiüveghez, ami elválasztja a közlekedőfolyosót a konyhától, egy vékony hang rám köszön, és kicsit oldalra nézek.

- Szia, Rozi! - Na, *baszd meg*. Klári. Hát persze hogy Klári. Mosolygok rá erőltetetten. *Maradj a plexi mögött, kérlek, maradj ott, könyörgök ma-*

gamban. Klári marad a konyhában, én továbbhaladok, és amíg az asztalomig nem érek, a cipőm orrát bámulom.

Karcsi a mellettem lévő asztalnál csendben ül, fókuszáltan nézi a monitorját. Világoskék ingpóló, zaráss parfüm, sötét haja összevissza áll, hevesen gépel valamit még a meeting előtt. Karcsi jó ember, kedvelem nagyon. Megvannak ugyan a belső küzdelmei, de minden tettét a jó szándék vezérli. Mindig ő az első és az utolsó, aki távozik az irodából, mindig mindent magára vállal, irreális határidőkkel persze, és nagy nehezen, fogcsikorgatva, általában sikerül is teljesítenie azokat, amiket korábban beígér. Csak úgy érzi magát valakinek, ha van lehetősége mindennap kidolgoznia a belét, ha pedig nincs annyi meló, akkor kreál magának. Ebben a lelketlen irodában ő a kedvenc emberem, de munkán kívül nem nagyon találkozunk, mert sose ér rá. Mindig van valami dolga. Pontosabban mindig keres valami dolgot, ami miatt lemondhatja a találkát. Egy idő után már kurva unalmas ez a sok elutasítás, de én ennek ellenére is minden héten bepróbálkozom egy sörözéssel a Macskakőbe. Vajon mitől menekül a munkába? Bár meg tud-